

A child stands with their back to the viewer in a dark, misty forest at night. Two large, gnarled trees frame the child. The forest floor is covered in small, glowing lights, and the air is filled with a soft, golden light. The title is written in a white, cursive font across the upper half of the image.

*Taniel a kouzla
vánočního lesa*

Daleko odsud, v krajině plné kopců, lesů a divokých zvířat, uprostřed hlubokého lesa stojí malý dům.

V krbu právě praská oheň, venku už je tma. U krbu stojí staré velké a pohodlné křeslo. Je zima, venku padá sníh, vše je sice temné, až hrůzostrašně tiché, ale současně pohádkově kouzelné.

V křesle sedí maminka, sleduje jak hoří polínka v krbu a poslouchá své tři klidně oddechující děti.

Uslyší jemné šramocení. Rozhlédne se a vidí, že její nejmladší, malá Karolínka, stojí uprostřed pokoje.

Bosé nožky přešlapují na studené podlaze a noční košilka ji sahá jen po kolínka.

Maminku napadne, že už i Karolínka hodně vyrostla, že už je jí košilka malá a bude potřebovat brzy novou.

Přesto je to pořád děťátko, teprve nedávno jí byly 4 roky.

„Pojď“ zavolá ji maminka. Karolínka přiběhne a stulí se mamince do náručí.

„Copak Karolínko, pročpak nespíš?“

Karolínka se podívá mamince do očí, zhluboka si povzdechne a smutným a vyděšeným hláskem ji povídá.

„Maminko, měla jsem ošklivý a moc strašidelný sen.“

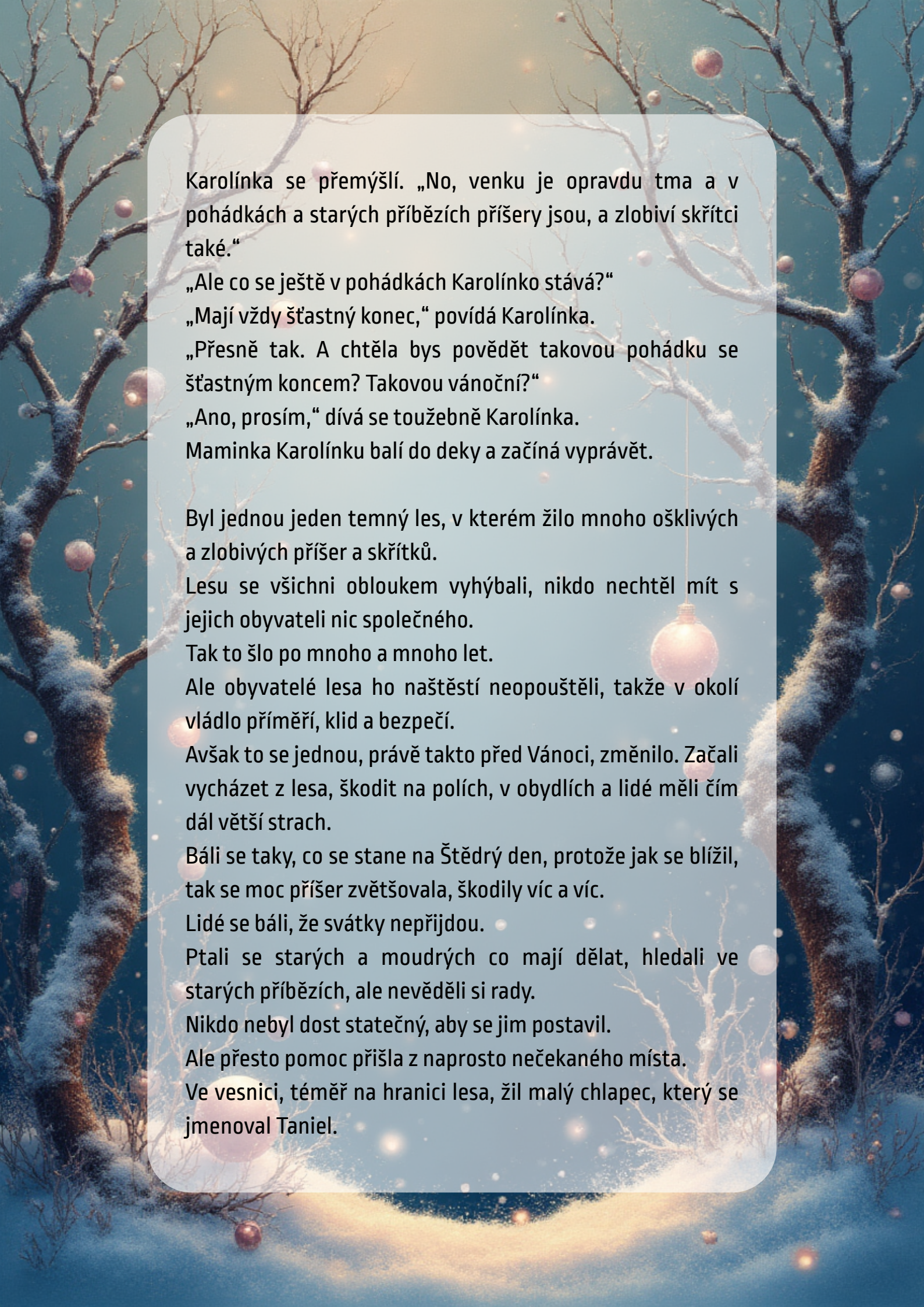
„A copak se ti zdálo?“

„Zdálo se mi, že nepřišly Vánoce, protože v našem temném lese se bály příšer a skřítků, kteří z legrace ničí dárky.“

„Karolínko to muselo být hodně nepříjemné, že?“

„Ano, moc.“

„A myslíš, že by se to opravdu mohlo stát?“ ptá se maminka.

Karolínka se přemýšlí. „No, venku je opravdu tma a v pohádkách a starých příbězích příšery jsou, a zlobiví skřítki také.“

„Ale co se ještě v pohádkách Karolínko stává?“

„Mají vždy šťastný konec,“ povídá Karolínka.

„Přesně tak. A chtěla bys povědět takovou pohádku se šťastným koncem? Takovou vánoční?“

„Ano, prosím,“ dívá se toužebně Karolínka.

Maminka Karolínku balí do deky a začíná vyprávět.

Byl jednou jeden temný les, v kterém žilo mnoho ošklivých a zlobivých příšer a skřítků.

Lesu se všichni obloukem vyhýbali, nikdo nechtěl mít s jejich obyvateli nic společného.

Tak to šlo po mnoho a mnoho let.

Ale obyvatelé lesa ho naštěstí neopouštěli, takže v okolí vládlo příměří, klid a bezpečí.

Avšak to se jednou, právě takto před Vánoci, změnilo. Začali vycházet z lesa, škodit na polích, v obydlich a lidé měli čím dál větší strach.

Báli se taky, co se stane na Štědrý den, protože jak se blížil, tak se moc příšer zvětšovala, škodily víc a víc.

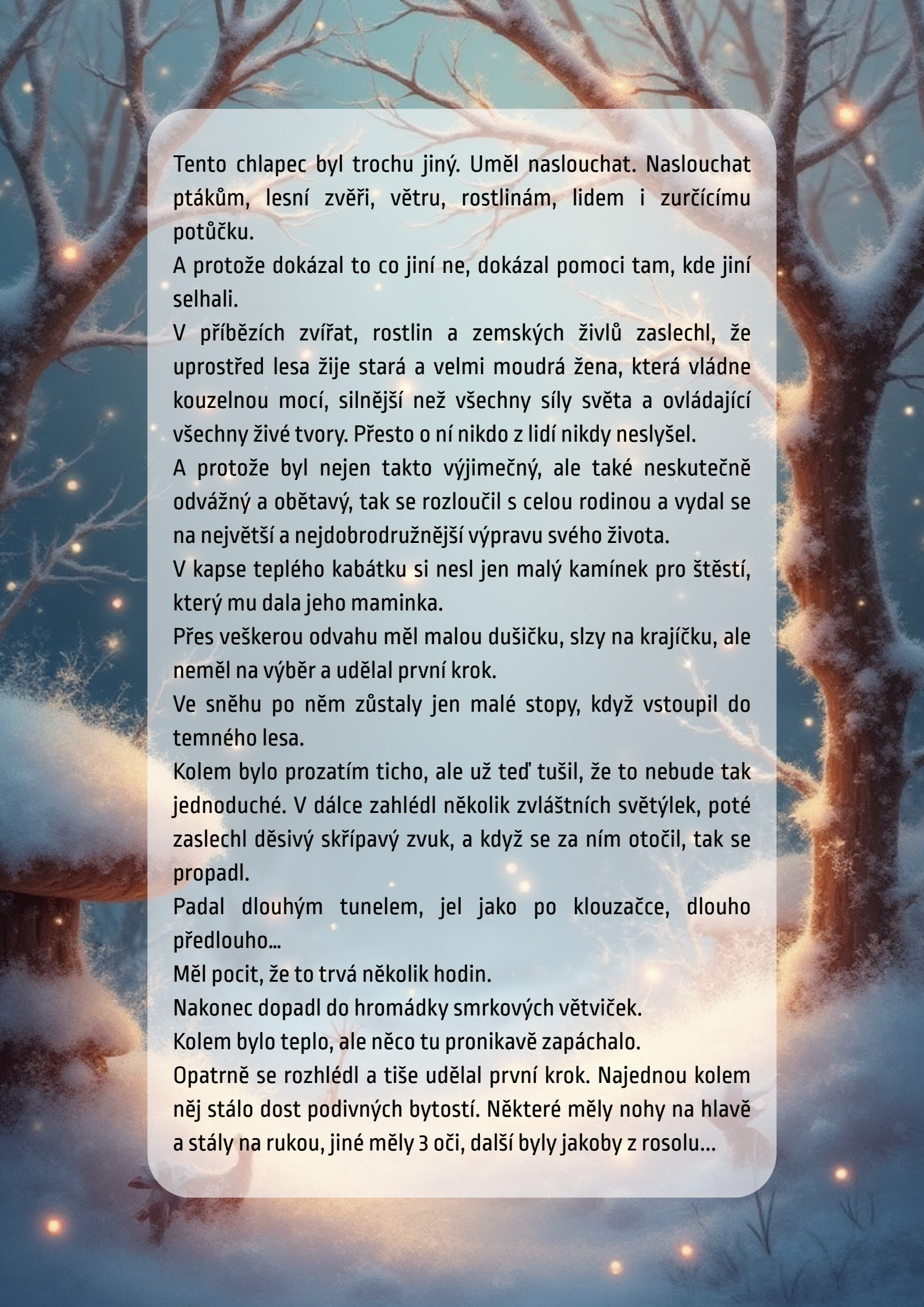
Lidé se báli, že svátky neprijdou.

Ptali se starých a moudrých co mají dělat, hledali ve starých příbězích, ale nevěděli si rady.

Nikdo nebyl dost statečný, aby se jim postavil.

Ale přesto pomoc přišla z naprosto nečekaného místa.

Ve vesnici, téměř na hranici lesa, žil malý chlapec, který se jmenoval Taniel.

Tento chlapec byl trochu jiný. Uměl naslouchat. Naslouchat ptákům, lesní zvěři, větru, rostlinám, lidem i zurčícímu potůčku.

A protože dokázal to co jiní ne, dokázal pomoci tam, kde jiní selhali.

V příbězích zvířat, rostlin a zemských živlů zaslechl, že uprostřed lesa žije stará a velmi moudrá žena, která vládne kouzelnou mocí, silnější než všechny síly světa a ovládající všechny živé tvory. Přesto o ní nikdo z lidí nikdy neslyšel.

A protože byl nejen takto výjimečný, ale také neskutečně odvážný a obětavý, tak se rozloučil s celou rodinou a vydal se na největší a nejdobrodružnější výpravu svého života.

V kapse teplého kabátku si nesl jen malý kamínek pro štěstí, který mu dala jeho maminka.

Přes veškerou odvahu měl malou dušičku, slzy na krajíčku, ale neměl na výběr a udělal první krok.

Ve sněhu po něm zůstaly jen malé stopy, když vstoupil do temného lesa.

Kolem bylo prozatím ticho, ale už teď tušil, že to nebude tak jednoduché. V dálce zahlédl několik zvláštních světýlek, poté zaslechl děsivý skřípavý zvuk, a když se za ním otočil, tak se propadl.

Padal dlouhým tunelem, jel jako po klouzačce, dlouho předlouho...

Měl pocit, že to trvá několik hodin.

Nakonec dopadl do hromádky smrkových větvíček.

Kolem bylo teplo, ale něco tu pronikavě zapáchalo.

Opatrně se rozhlédl a tiše udělal první krok. Najednou kolem něj stálo dost podivných bytostí. Některé měly nohy na hlavě a stály na rukou, jiné měly 3 oči, další byly jakoby z rosolu...

Cvak, tik, blaf...to byl asi slyšeli jiní. Taniel, ale stejně jako u jiných tvorů věděl, co říkají.

„Kdo jsi? Co tady děláš? Sem nesmíš? Já tě sním...”

Taniel se zhluboka nadechl, v kapse kabátu nahmatal maminčin kamínek a odpověděl.

„Jsem Taniel a jdu za velkou kouzelnicí žijící v tomto lese. Potřebuji její pomoc.”

Tvorové jakoby zkameněli, po chvílce se kolem rozlehl šum, jak si tiše něco povídali.

Ale nad tím vším se ozval jasný, ale děsivý hlas, nepodobný ničemu, co kdy Taniel slyšel.

Všichni ztuhli. Nikdo se neodvážil pohnout.

Taniel se podíval odkud zvuk přichází.

Uviděl něco neskutečně nádherného. Tvora, který hýřil všemi barvami, zářil a přesto...

Přesto z něj šla hrůza.

Taniel zopakoval, co již řekl dříve.

Tvor odpověděl: „Jsem Ragnedis, pán všech příšer. Tvému přání musím vyhovět, protože ani já nemohu odmítnout přání chlapce, který podle legend má přijít a rozumět naší řeči. Pojd' za mnou.”

Taniel běžel nejrychleji co mohl, protože jeden krok monstra, byl jako 10 jeho kroků.

Po vyčerpávajícím běhu dorazili k malému domku uprostřed lesa.

Z domku se ozval hlas.

„Ragnedisi, jak se opovažuješ přijít k mým dveřím nepozván.“

„Paní má, omlouvám se, ale legenda se naplnila. Přivedl jsem chlapce Taniela, který rozumí naší řeči. Jeho přáním bylo se s tebou setkat, protože hledá tvoji pomoc.“

Z domu vyšla obyčejná žena, nebylo na ní nic zvláštního, přesto, když se Taniel pozorně podíval, spatřil v jejích očích jakousi záři.

„Dobrý den, vzácná paní,“ oslovil ji směle Taniel. „Přišel jsem za vámi s prosbou.“

Žena si chlapce pozorně prohlížela, mlčela.

Taniel nervózně přešlapoval, nevěděl co čekat, co má dělat.

„Pojď dál, zrovna jsem upekla koláč,“ po chvíli řekla žena.

Ragnedis zmizel, Taniel tedy opatrně vešel do domu.

Vnitřek působil útulně, vlastně to tam vypadalo velmi podobně jako u něj doma. Cítil se hned mnohem lépe.

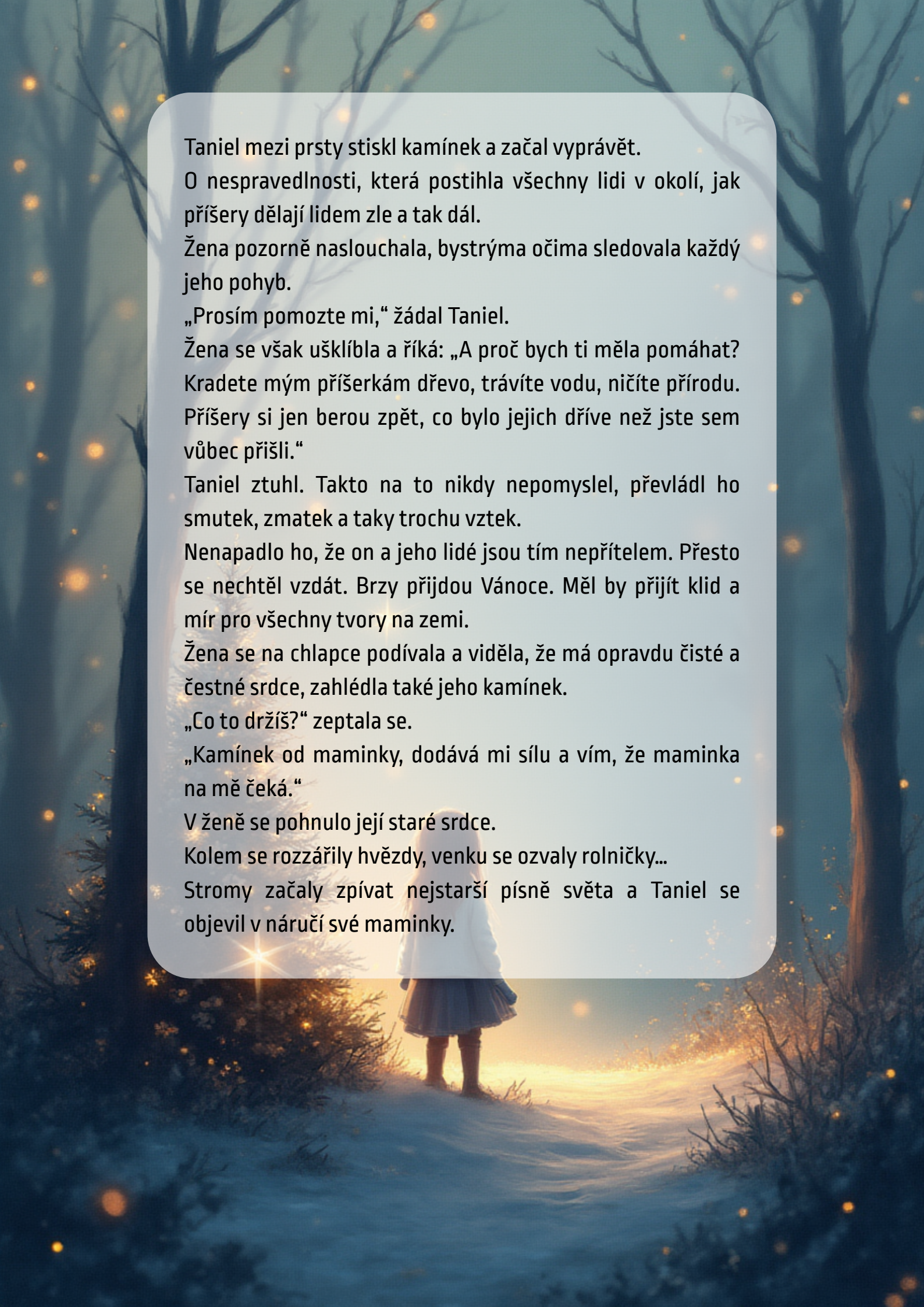
Žena nakrájela koláč, sedla si na židli ke stolu a ukázala na druhou židli.

Taniel se posadil, opatrně ochutnal koláč. Chuť kterou ucítil, ho přenesla do maminčiny náruče, cítil vůni lesa, srdce se mu rozbušilo.

„Chutná?“ zeptala se žena.

„Ano, moc,“ nesměle odpověděl Taniel.

„Tak mi pověz, proč jsi za mnou přišel.“

Taniel mezi prsty stiskl kamínek a začal vyprávět.

O nespravedlnosti, která postihla všechny lidi v okolí, jak příšery dělají lidem zle a tak dál.

Žena pozorně naslouchala, bystrýma očima sledovala každý jeho pohyb.

„Prosím pomozte mi,“ žádal Taniel.

Žena se však ušklíbla a říká: „A proč bych ti měla pomáhat? Kradete mým příšerkám dřevo, trávíte vodu, ničíte přírodu. Příšery si jen berou zpět, co bylo jejich dříve než jste sem vůbec přišli.“

Taniel ztuhl. Takto na to nikdy nepomyslel, převládla ho smutek, zmatek a taky trochu vztek.

Nenapadlo ho, že on a jeho lidé jsou tím nepřítelem. Přesto se nechtěl vzdát. Brzy přijdou Vánoce. Měl by přijít klid a mír pro všechny tvory na zemi.

Žena se na chlapce podívala a viděla, že má opravdu čisté a čestné srdce, zahlédla také jeho kamínek.

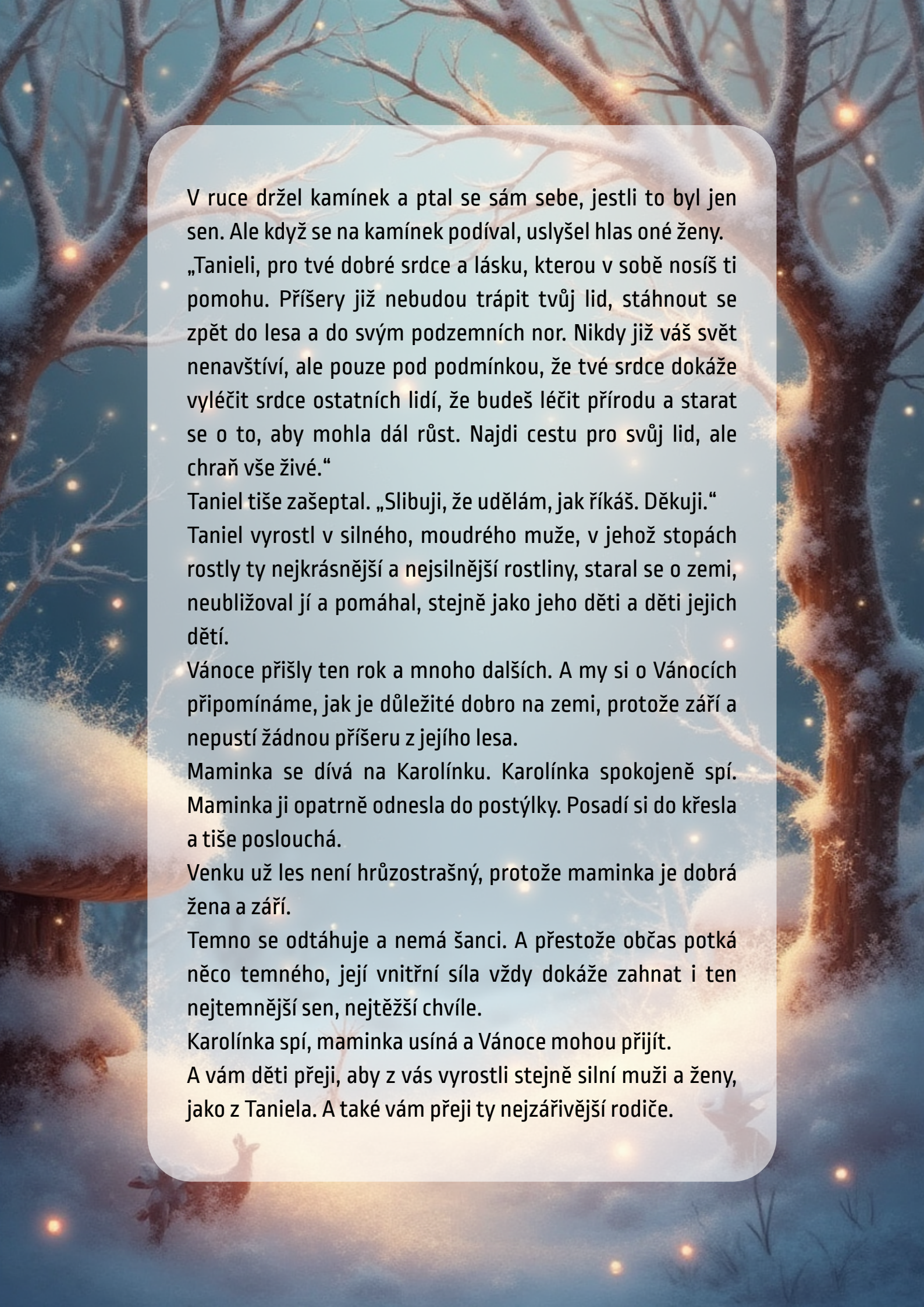
„Co to držíš?“ zeptala se.

„Kamínek od maminky, dodává mi sílu a vím, že maminka na mě čeká.“

V ženě se pohnulo její staré srdce.

Kolem se rozzářily hvězdy, venku se ozvaly rolničky...

Stromy začaly zpívat nejstarší písně světa a Taniel se objevil v náručí své maminky.

The background of the entire page is a soft-focus, magical winter scene. It features snow-covered tree branches and trunks, with warm, golden-yellow lights glowing from within the branches and scattered in the air, creating a dreamlike atmosphere. The text is presented in a white, rounded rectangular box that blends into this background.

V ruce držel kamínek a ptal se sám sebe, jestli to byl jen sen. Ale když se na kamínek podíval, uslyšel hlas oné ženy. „Tanieli, pro tvé dobré srdce a lásku, kterou v sobě nosíš ti pomohu. Příšery již nebudou trápit tvůj lid, stáhnout se zpět do lesa a do svým podzemních nor. Nikdy již váš svět nenavštíví, ale pouze pod podmínkou, že tvé srdce dokáže vyléčit srdce ostatních lidí, že budeš léčit přírodu a starat se o to, aby mohla dál růst. Najdi cestu pro svůj lid, ale chraň vše živé.“

Taniel tiše zašeptal. „Slibuji, že udělám, jak říkáš. Děkuji.“ Taniel vyrostl v silného, moudrého muže, v jehož stopách rostly ty nejkrásnější a nejsilnější rostliny, staral se o zemi, neubližoval jí a pomáhal, stejně jako jeho děti a děti jejich dětí.

Vánoce přišly ten rok a mnoho dalších. A my si o Vánocích připomínáme, jak je důležité dobro na zemi, protože září a nepustí žádnou příšeru z jejího lesa.

Maminka se dívá na Karolínku. Karolínka spokojeně spí. Maminka ji opatrně odnesla do postýlky. Posadí si do křesla a tiše poslouchá.

Venku už les není hrůzostrašný, protože maminka je dobrá žena a září.

Temno se odtáhne a nemá šanci. A přestože občas potká něco temného, její vnitřní síla vždy dokáže zahnat i ten nejtemnější sen, nejtěžší chvíle.

Karolínka spí, maminka usíná a Vánoce mohou přijít.

A vám děti přeji, aby z vás vyrostli stejně silní muži a ženy, jako z Taniela. A také vám přeji ty nejzářivější rodiče.